

Joanna Sylwia Kierzkowska

Wydział Nauk Społecznych, Gdańska Szkoła Wyższa

Konsekwencje nowej koncepcji prawnej w zakresie ochrony wód w Polsce

Streszczenie

Rozważania obejmują analizę wybranych przepisów dotyczących nowego prawa wodnego. Analizę rozpoczyna wskazanie wymogów i celów, jakie wyznaczają przepisy unijne. Rozważania są próbą wskazania podstawowych konsekwencji nowej ustawy i wprowadzenia w niej nowych organów „władzy wodnej”. Badanie podkreśla rolę normy celowościowej w wykładni przepisów wodnych oraz wskazuje zmiany dotyczące zarządzania w oparciu o zlewnie wód i nowości w zakresie klasyfikacji wód. Analiza obejmuje też elementy prawnej ochrony przed zanieczyszczeniami wód oraz konsekwencje nowych przepisów w zakresie korzystania z wód.

Słowa kluczowe: prawo wodne, cele i zasady ochrony wód, nowe organy zarządzania wodami, korzystanie z wód, klasyfikacja wód.

Wstęp

Podjęcie tematu nie jest przypadkowe, bowiem na rynku wydawniczym nie ma w chwili podjęcia problemu badawczego żadnej kompleksowej pozycji poświęconej nowemu Prawu wodnemu. Istnieją publikacje przytaczające treść samej ustawy albo jej projektu. Brak monografii skłania do analizy chociażby wybranych fragmentów nowej ustawy i pokazania konsekwencji nowych przepisów w zakresie ochrony wód w Polsce. Postawione pytania badawcze są następujące:

1. Jakie wymogi w zakresie celów środowiskowych i celów związanych z ochroną wód wyznacza prawo unijne?
2. Jakie są konsekwencje nowego prawa wodnego dla pozostałych norm prawa wewnętrznego?
3. Jakie nowe organy wprowadza ustawa Prawo wodne?
4. Jakie cele formułują zasady zawarte w nowej ustawie?
5. Czy zmiany obejmują zarządzanie wodami i klasyfikację wód?
6. Jakie są konsekwencje prawne zmian w zakresie korzystania z wód?
7. Jakie zmiany poczyniono w zakresie ochrony wód przed zanieczyszczeniami?

Obszerność aktu prawnego poddawanego analizie umożliwia stawianie jeszcze wielu innych pytań badawczych. Jednak formuła przyjętej objętości treściowej pozwala na ograniczenie się jedynie do niezbędnych rozważań.

1. Wymogi dyrektywne realizacji celów środowiskowych

Realizacja celów środowiskowych (Rodko, 2013, s. 147, wskazuje na znaczenie art. 4 ust. 1 ramowej dyrektywy wodnej, który określa tzw. cele operacyjne, które muszą zostać osiągnięte przez wody powierzchniowe, wody podziemne oraz przez obszary chronione; zob. także: Ciechanowicz-McLean, 2009) staje się wymogiem koniecznym nie tylko ze względów zabezpieczenia prawnego środowiska, ale także ze względów praktycznych, które jak dotąd nie dają oczekiwanych efektów ochronnych zarówno w zakresie całościowym, jak i w odniesieniu do poszczególnych jego składników. Jednym z nich jest środowisko wodne.

Z punktu widzenia prawa unijnego realizacja celów jest konieczna ze względu na konieczność realizacji celów ochronnych wyznaczonych szczególnie przez tzw. dyrektywę ramową wodną, czyli dyrektywę 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiającą ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej. Cele, jakie wyznacza ten akt, mają charakter pierwszoplanowy w odniesieniu do całego systemu aktów unijnych regulujących albo mających wpływ na jakość wód. Dyrektywa ramowa wodna wskazuje na konieczność ochrony wód lądowych zarówno powierzchniowych, jak i podziemnych, estuariów i wód przybrzeżnych. Celem wprowadzonych przepisów jest zapobieganie degradacji wód, zachowanie lub podwyższenie jakości ekosystemów wodnych oraz ekosystemów lądowych od nich uzależnionych. Dyrektywa ta ma też na celu promowanie zrównoważonego użytkowania wód dla zaopatrzenia w wodę dobrej jakości, likwidację skutków powodzi i susz oraz postępującej redukcji emisji substancji zanieczyszczających. Cel, jaki ma być osiągnięty ostatecznie, to zwłaszcza odpowiednia „jakość wód” (na temat celów określonych w dyrektywie ramowej: Kierzkowska, 2016, s. 118). Dobry stan wód ma obejmować wody powierzchniowe poprzez odpowiedni stan części wód tak, aby ich stan ekologiczny, jak i chemiczny mógł być określony jako co najmniej „dobry”. Istotną jest także ochrona jakości wód; chodzi też o zdefiniowany w dyrektywie „dobry stan ekologiczny” (zob. Rodko, 2013, s. 150).

Głównymi dyrektywnymi celami ochrony jakościowej wód jest zapobieganie pogorszeniu się stanu wszystkich części wód powierzchniowych, osiągnięcie dobrego stanu wód powierzchniowych w ciągu 15 lat od wejścia w życie dyrektywy, osiągnięcie dobrego potencjału ekologicznego i dobrego stanu chemicznego wszystkich sztucznych i silnie zmienionych części wód, stopniowe redukcjonowanie zanieczyszczenia substancjami priorytetowymi oraz zaprzestanie lub stopniowe eliminowanie emisji, zrzutów i strat niebezpiecznych substancji priorytetowych wskazanych w dyrektywie, osiągnięcie dobrego stanu wód podziemnych.

Powyższe cele wpisane do dyrektywy ramowej mają charakter ogólny. W zakresie ochrony środowiska wodnego istotną rolę odgrywają też normy jakościowe wynikające z dyrektywy 2008/56/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 czerwca 2008 r. wskazującej normy dla prowadzenia polityki w zakresie środowiska morskiego, zwanej dyrektywą ramową morską. Z kolei w sytuacjach powodziowych ważne są cele ochronne wynikające z dyrektywy 2007/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. w sprawie oceny ryzyka powodziowego i zarządzania nim. Ochrona jakościowa obejmuje też politykę wodną. Tu najistotniejsze znaczenie

ma realizacją celów wyznaczonych przez dyrektywę 2008/105/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie środowiskowych norm jakości w dziedzinie polityki wodnej.

Odrębne cele jakościowe obejmują:

- dyrektywę 2006/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 lutego 2006 r. dotyczącą zarządzania jakością wody w kąpieliskach;
- dyrektywę 2006/118/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie ochrony wód podziemnych przed zanieczyszczeniem i pogorszeniem ich stanu;
- dyrektywę 2006/113/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie wymaganej jakości wód, w której żyją skorupiaki;
- dyrektywę Komisji (UE) 2015/1787 z dnia 6 października 2015 r. zmieniającą załączniki II oraz III do dyrektywy Rady 98/83/WE w sprawie jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi.

Poza ochroną jakościową ważne są cele, które wyznacza prawo unijne w zakresie emisyjnym. Ochrona w tym zakresie wyznaczona jest poprzez normy:

- dyrektywy Rady 91/271/EWG z dnia 21 maja 1991 r. dotyczącej ścieków komunalnych (określa między innymi stopnie oczyszczania oraz oczyszczanie właściwe, konieczność ustalenia „odbiorników wrażliwych”, np. zbiorników śladowodnych, nakłada obowiązek wyposażenia aglomeracji w urządzenia kanalizacji zbiorczej oraz obowiązek poddania ścieków komunalnych przed zrzutem drugiemu stopniowi oczyszczania);
- dyrektywy Rady 91/676/EWG z dnia 12 grudnia 1991 r. dotyczącej ochrony wód przed zanieczyszczeniami powodowanymi przez azotany pochodzenia rolniczego (tzw. dyrektywa azotanowa);
- dyrektywy 2006/11/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 lutego 2006 r. w sprawie zanieczyszczenia spowodowanego przez niektóre substancje niebezpieczne odprowadzane do środowiska wodnego Wspólnoty.

Cele wyznaczone przez normy unijne muszą być zrealizowane przez państwa członkowskie, zatem są unormowaniami kierowanymi w szczególności do władzy publicznej, której obowiązkiem jest stworzenie odpowiednich warunków do ich realizacji.

Jednym ze sposobów realizacji tych celów przez państwo polskie jest dostosowanie do wymagań unijnych prawa wewnętrznego oraz planowanie (na temat planowania zob. Szuma, 2013). Nie zdecydowano się na dalsze modyfikacje norm dotychczasowego prawa wodnego (ustawa z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne). Od 1 stycznia 2018 r. ustawą z dnia 20 lipca 2017 r. Prawo wodne wprowadzono całkowicie nowe, rewolucyjne przepisy prawne.

2. Konsekwencje nowego prawa wodnego dla pozostałych norm prawa wewnętrznego oraz nowe organy „władzy wodnej”

Podstawową konsekwencją zmiany ustawy jest konieczność przygotowania całego pakietu nowych aktów wykonawczych. Tu w większości przypadków ustawodawca w art. 566 wskazuje 18-miesięczny okres do ich podjęcia.

Z kolei w art. 574 wskazuje konkretny wskazany już wyżej termin wejścia w życie całego aktu oraz kilka przypadków, w których terminy wejścia w życie przepisów są krótsze lub wydłużone nawet do 2021 r., jak w przypadku art. 36 dotyczącego spełnienia niektórych obowiązków związanych ze stosowaniem przyrządów pomiarowych umożliwiających pomiar ilości pobranych wód oraz art. 303, który w celu ustalenia ilości pobranych wód podziemnych i wód powierzchniowych oraz ilości lub temperatury ścieków wprowadzanych do wód lub do ziemi na potrzeby ustalenia wysokości opłat za usługi wodne podmioty korzystające z usług wodnych obowiązane będą za trzy lata do wnoszenia opłat za usługi wodne są obowiązane w oparciu o obowiązek posiadania odpowiednich przyrządów lub systemów pomiarowych. Artykuł ten w ust. 4 wprowadza też od 2012 r. obowiązek związany z wprowadzaniem do wód lub do ziemi wód pochodzących z obiegów chłodzących elektrowni lub elektrociepłowni oraz ich temperatury w postaci zastosowania odpowiednich systemów pomiarowych umożliwiających wyznaczenie tych parametrów.

Nowe Prawo wodne nie pozostaje bez znaczenia dla ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska, powodując w nim odpowiednie zmiany dla osiągnięcia spójności obu ustaw poprzez przedmiotowe i podmiotowe wzajemne w nich odniesienia.

Ustawa Prawo wodne, wprowadzając znaczące zmiany w gospodarowaniu wodami i ich zasobami, wpływa też co najmniej na następujące akty:

- a) ustawę z dnia 18 kwietnia 1985 r. o rybactwie śródlądowym;
- b) ustawę z dnia 16 marca 1995 r. o zapobieganiu zanieczyszczaniu morza przez statki;
- c) ustawę z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków wraz z ustawą z dnia 27 października 2017 r. o zmianie ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków oraz niektórych innych ustaw;
- d) ustawę z dnia 19 grudnia 2014 r. o rybołówstwie morskim.

Zmiany na gruncie prawa wodnego powodują też, że z punktu widzenia Kodeksu postępowania administracyjnego na podstawie art. 14 ust. 1 pkt 3 Prawa wodnego powstał nowy organ w postaci Prezesa Wód Polskich oraz w oparciu o art. 14 ust. 1 pkt 4 i 5 odpowiednio dyrektor regionalnego zarządu gospodarki wodnej Wód Polskich i dyrektor zarządu zlewni Wód Polskich (dotychczasowy katalog organów właściwych w sprawach gospodarowania wodami zob. Szachulowicz, 2003, s. 27–33; Szachulowicz, 2007, s. 29–35; zasady ogólne z dotychczasowej ustawy omawiał też Kałużny 2016, s. 19 i n.). Poza tym, w oparciu o art. 14 ust. 1 pkt 4 nowym organem gospodarki wodnej jest także kierownik nadzoru wodnego Wód Polskich. Pozostałe organy to ministrowie dwóch działów: 1) właściwy do spraw gospodarki wodnej; 2) właściwy do spraw żeglugi śródlądowej (może nim być jeden minister) oraz: dyrektor urzędu morskiego, wojewoda, starosta, wójt, burmistrz lub prezydent miasta.

W zakresie proceduralnym istotne znaczenie ma także art. 545 normujący, iż do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie nowego Prawa wodnego w odniesieniu do decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydawanych na podstawie ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz decyzji, przed wydaniem których przeprowadza się ponowną ocenę oddziaływania na środowisko, stosuje się już nowe przepisy.

3. Zasady ogólne a wykładnia celowościowa

Pomijanie wykładni celowościowej (zob. Kalina-Prasznic, 2004, s. 923) przez organy administracji publicznej jest niechlubną regułą decyzji administracyjnych wielu organów administracji publicznej, dlatego należy uznać za zasadne wyeksponowanie jej znaczenia na gruncie nowego prawa związanego z gospodarowaniem wodami. Ustawa Prawo wodne normuje kilka zasad ogólnych, których respektowanie jest niezbędne dla prawidłowego stosowania całego aktu normatywnego. Już w art. 1 ustawodawca eksponuje znaczenie zasady zrównoważonego rozwoju (uzupełniając na temat zasad środowiskowych zob. Korzeniowski, 2014, s. 49 i n.) przy gospodarowaniu wodami. Odwołanie do tej zasady oznacza konieczność jej stosowania przy wszelkich działaniach w zakresie gospodarki wodnej, a w szczególności w zakresie kształtowania i ochrony zasobów wodnych oraz w zakresie korzystania z wód i ochrony zasobów wodnych oraz zarządzania nimi. Wykładnię celowościową bardzo dobrze charakteryzują słowa (Nowacki, Tobor, 2007, s. 197), iż *znaczenie decydujące ma nie brzmienie słowne ustawy, lecz zawarte w niej dążenie do celu, nie verbum legis (brzmienie ustawy), lecz vis ac potestas (prawdziwa siła i moc), określana przez ratio legis (uzasadnienie ustawy)*. Jak wskazuje L. Morawski (2006, s. 139), *do identyfikacji celów regulacji bardzo często służy preambuła do aktu normatywnego*. Jednak najczęściej wynikają one z treści przepisu albo z wyinterpretowania założenia i „ducha” przepisów całego aktu. Wykładnia celowościowa (teleologiczna, czyli wykładania pozajęzykowa) polega na ustaleniu przepisu ze względu na jego kontekst celowościowy. Jak wskazuje J.P. Tarno (1999, s. 40), zakłada ona rekonstrukcję celu, jaki chciał osiągnąć ustawodawca tworząc dany przepis. Wykładnia ustalana jest na podstawie celu, jaki ma realizować przepis.

Niezmiernie ważną jest zasada prymatu interesu publicznego, którą unormowano w art. 9 ust. 4 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. Prawo wodne. Gospodarowanie wodami prowadzone ma być w zgodzie z interesem publicznym, *nie dopuszczając do wystąpienia możliwego do uniknięcia pogorszenia ekologicznych funkcji wód oraz pogorszenia stanu ekosystemów lądowych zależnych od wód*.

Kolejna istotna zasada wynika z art. 9 ust. 1: ustawodawca normuje tu konieczność kompleksowego traktowania zasobów wód. Zatem znana w prawie środowiskowym i opisywana w doktrynie zasada kompleksowości znalazła swoje miejsce w nowych przepisach Prawa wodnego i nakazuje kompleksowe podejście do wód poprzez racjonalne i całościowe traktowanie zasobów wód powierzchniowych i podziemnych, z uwzględnieniem ich ilości i jakości.

Swoista zasada wspólnych interesów wyrażona w art. 9 ust. 2 nakazuje współdziałanie administracji publicznej, użytkownikom wód i przedstawicielom lokalnych społeczności. Współdziałanie to ma pozwolić na uzyskanie maksymalnych korzyści społecznych. Chodzi oczywiście o korzyści, które dotyczą korzystania z wód. Jednym z narzędzi pozwalających uzyskanie takich korzyści jest możliwość weryfikowania ilości poboru wody już na etapie pozwoleń wodnoprawnych lub pozwoleń zintegrowanych w zakresie poboru wód powierzchniowych lub wód podziemnych. Bowiem na mocy art. 562 w pozwoleniach tych możliwe jest ustalenie rzeczywistych maksymalnych ilości pobieranej wody przez zakłady.

Następna istotna zasada wynika z art. 9 ust. 3 i obejmuje zwrot kosztów usług wodnych. Chodzi o koszty usług uwzględniających koszty środowiskowe i koszty zasobowe oraz analizę ekonomiczną. Celem tej zasady jest uniknięcie nakładów na środowisko, czyli faktycznie chodzi tu o znaną z ustawy Prawo ochrony środowiska i tzw. ustawy szkodowej (ustawa z dnia 13 kwietnia 2007 r. o zapobieganiu szkodom w środowisku i ich naprawie) zasadę „zanieczyszczający płaci”, której wpisanie do ustawy wodnej stanowi wyraz respektowania ramowej dyrektywy wodnej.

Poza zasadami ogólnymi ustawa wodna z 2017 r. formułuje dwie zasady odnoszące się do zarządzania wodami. Pierwsza wynika z art. 10, gdzie wskazano na konieczność takiego zarządzania wodami, aby służyła ona zaspokojeniu potrzeb ludności i gospodarki oraz ochronie wód i środowiska. Ustawodawca za priorytetowe dla respektowania tej zasady uznaje zapewnienie odpowiedniej ilości i jakości wody dla ludności, ochronę przed powodzią oraz suszą, ochronę zasobów wodnych przed zanieczyszczeniem oraz niewłaściwą lub nadmierną eksploatacją, utrzymywanie lub poprawę stanu ekosystemów wodnych i zależnych od wód, zapewnienie wody na potrzeby rolnictwa oraz przemysłu, tworzenie warunków dla energetycznego, transportowego oraz rybackiego wykorzystania wód, zaspokojenie potrzeb związanych z turystyką, sportem oraz rekreacją.

Druga zasada dotycząca zarządzania wodami dotyczy priorytetu zarządzania obszarowego. Chodzi o zarządzanie w obrębie odpowiednich basenów wodnych. Zasada ta wyrażona jest w art. 12 i wskazuje na konieczność zarządzania uwzględniającego podział państwa na „obszary dorzeczy, regiony wodne i zlewnie”. Art. 13 ustala konkretne obszary dorzeczy dwóch polskich rzek (Wisły i Odry) oraz siedem obszarów części międzynarodowych dorzeczy. Za cel nadrzędny tej zasady należy uznać ochronę tych dorzeczy. Jednak priorytetem jest tu ochrona zlewni, bowiem to na jej obszarze dochodzi do zanieczyszczenia pierwotnego, dlatego zasada ta powinna być wzmocniona zasadą prewencji u źródła. Zatem sama konstrukcja przepisu art. 13 powinna być doprecyzowana w taki sposób, aby wyeksponowane zostało znaczenie priorytetu ochrony źródła zlewni. Artykuł 16 pkt 77 normuje pojęcie „zlewni” jako *obszar łądu, z którego cały spływ powierzchniowy wód jest odprowadzany przez system strug, strumieni, potoków, rzek i kanałów do wybranego przekroju cieku*. Zmianą w nowej ustawie w zakresie regionów wodnych (na obszarze dorzeczy) jest zwiększenie ich ilości.

4. Zmiany w zakresie zarządzania zlewniowego oraz nowości w zakresie klasyfikacji wód

Pierwsza zmiana w tym względzie obejmuje wskazywane już wcześniej nowe organy zarządzające wodami (dotychczasowe organy administracji wodnej zob. Wierzbowski, Rakoczy, 2012, s. 197–200). Najogólniej rzecz ujmując dotychczasowe nieco rozproszone zarządzanie wodami przechodzi do Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie, które w oparciu o art. 239 ust. 1 są państwową osobą prawną. Wody Polskie mają wypracowywać dochody. W skład Wód Polskich wchodzi jednostki:

- a) Krajowy Zarząd Gospodarki Wodnej z siedzibą w Warszawie;
- b) regionalne zarządy gospodarki wodnej z siedzibami w: Białymstoku, Gdańsku, Bydgoszczy, Gliwicach, Krakowie, Lublinie, Poznaniu, Rzeszowie, Szczecinie, Warszawie i Wrocławiu;
- c) zarządy zlewni;
- d) nadzory wodne.

Władza wodna (należy odróżnić służby wodne czy też związane z ochroną wód od organów związanych z wodami wskazanymi w nowej ustawie; uzup. zob. Sobieraj, 2011) na szczeblu centralnym obejmuje też organ nadzorczy w postaci ministra właściwego do spraw gospodarki wodnej, co w oparciu o podział na działy administracyjne daje możliwość powołania odrębnego ministra gospodarki wodnej (art. 353–356). Dotychczas sprawy wodne nadzorował minister środowiska. Dla przykładu Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej był dotąd nadzorowany właśnie przez tego ministra. Dział „gospodarki wodnej” widnieje też w strukturze organizacyjnej Ministra Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej, utworzonego na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 grudnia 2015 r. w sprawie utworzenia Ministerstwa Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej (na stronie internetowej tego ministerstwa: <https://mgm.gov.pl/pl/ministerstwo/akty-prawne>, wg stanu na dzień 01.03.2018, w zakładce „gospodarka wodna” nie zamieszczono żadnych treści). Jednak nie potwierdzało tego rozporządzenie Ministra Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej z dnia 17 listopada 2015 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej, wskazując, że minister ten kieruje tylko dwoma działami administracji rządowej, czyli „gospodarką morską” i „rybołówstwem”. Jeszcze w grudniu 2017 r. można było stwierdzić, że władza wodna na szczeblu centralnym przechodzi „głęboką” reorganizację. Jednak reorganizacja ta nie objęła tylko sfery ministerialnej, ale także wszystkie dotychczasowe jednostki terenowe. Docierające w ostatnim półroczu sygnały oddolne wskazują na przedłużający się czas oczekiwania i obawy organizacyjne w omawianym względzie. Trzeba dodać, że statut Ministra Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej, powołując się na rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 13 grudnia 2017 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej, wskazuje, iż minister ten zajmuje się „gospodarką morską”, „gospodarką wodną”, „rybołówstwem” i „żeglugą śródlądową” (zob. § 1 załącznika do zarządzenia Nr 8 Prezesa Rady Ministrów z dnia 29 stycznia 2018 r. w sprawie nadania statutu Ministerstwu Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej, którym jest statut tego ministerstwa), co ostatecznie przesądza o zakresie przedmiotowego działania tego ministra.

Wracając do nowej ustawy Prawo wodne trzeba na tle powyższego wskazać przedmiotowy zakres tej ustawy, który obejmuje „wody śródlądowe” i „morskie wody wewnętrzne”. Zakres ten uzasadnia wydzielenie odrębnego ministerstwa.

Przy niniejszych rozważaniach niezbędnym jest wskazanie aktualnej klasyfikacji wód. Podstawowy ich podział obejmuje: a) wody podziemne (stanowiące wyłączną własność Skarbu Państwa); b) wody powierzchniowe. Ostatnie dzielą się na: a) wody śródlądowe; b) wody przejściowe; c) wody morskie. Z kolei wody śródlądowe dzielą się na: a) wody płynące (art. 22); b) wody stojące (art. 23). We wskazywanym zakresie w art. 25 Prawa wodnego ustalono nową definicję prawną „wód przejściowych”. W praktyce definicja wskazuje, że morskie wody wewnętrzne Zatoki Gdańskiej są wodami przejściowymi. Z kolei w odniesieniu do „wód morskich” nowością jest ich rozszerzony podział na trzy kategorie. Klasyfikację poszerzono o „wody przybrzeżne” (art. 26) obok dotychczas klasyfikowanych we wskazywanej kategorii „morskich wód wewnętrznych” i „morza terytorialnego”. Poza tą klasyfikacją w prawie międzynarodowym mówi się też o strefach ekonomicznych wód. Jednak tzw. morska strefa ekonomiczna nie ma ustalonej konkretnej odległości poza morzem terytorialnym. Poszczególne państwa różnorodnie ją określają (zazwyczaj 200–500 mil).

Ustawa Prawo wodne dla potrzeb zarządzania wodami oraz planowania w tym zakresie w oparciu o art. 24 dzieli wody na tzw. „jednolite części wód” zarówno wód powierzchniowych, jak i wód podziemnych. Zgodnie z art. 16 jednolita część wód powierzchniowych obejmuje „oddzielny i znaczący element wód powierzchniowych” wskazując tu na: a) jezioro lub inny naturalny zbiornik wodny; b) sztuczny zbiornik wodny; c) strugę, strumień, potok, rzekę i kanał lub ich cześć; d) morskie wody wewnętrzne, wody przejściowe lub wody przybrzeżne. Praktycy wskazują, iż po raz kolejny zapomniano o rowach melioracyjnych.

5. Konsekwencje w zakresie korzystania z wód

W zakresie korzystania z wód podstawową zmianą jest rozszerzenie „prawnych form korzystania z wód”. W nowych przepisach poza „powszechnym” korzystaniem z wód, „zwykłym” korzystaniem z wód i korzystaniem szczególnym, wprowadzono „usługi wodne”. Usługi te przyjęły formę prawa dostępu do usług wodnych. Zasada powszechności korzystania z wód pozostaje zasadniczo niezmienna (zob. Kaźmierska-Patrzyzna, 2010, s. 350; Mikulski, 1998; Rakoczy, 2013). Ale już uprawnienia uchwałodawcze w tym względzie przeszły z rady powiatu do uprawnień rady gminy (rady miasta). Przykładem jest art. 36 ust. 1, w którym zobowiązano radę gminy do podejmowania uchwały, która jest aktem prawa miejscowego. Corocznie do dnia 20 maja rada ta ma określić sezon kąpielowy, który obejmuje okres od 1 czerwca do 30 września. Rada gminy (rada miasta) w tym samym czasie musi podjąć akt prawa miejscowego obejmujący wykaz kąpielisk na jej terenie (lub na polskich obszarach morskich przyległych do danej gminy). Z kolei obowiązkiem o charakterze wykonawczym jest przyjmowanie wniosków o umieszczenie w wykazie kąpielisk oraz ich ewidencjonowanie, które jest obowiązkiem wójta (burmistrza, prezydenta miasta).

Zwykle korzystanie, podobnie jak kiedyś (obecnie na mocy art. 33 Prawa wodnego), przysługuje właścicielowi wody i także właścicielowi gruntu wobec wody

podziemnej. Przykładem korzystania zwykłego jest korzystanie z wody w studni przez właściciela gruntu, któremu wolno korzystać z wody podziemnej znajdującej się w jego gruncie. Możliwy jest pobór wód podziemnych w ilości do 5 m³ na dobę w rozliczeniu średniorocznym. Norma ilościowa obejmuje też wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi. Korzystanie szczególne zgodnie z art. 34 obejmuje każde korzystanie wykraczające poza korzystanie powszechne lub zwykłe. W tym przypadku konieczne jest uzyskanie pozwolenia wodnoprawnego (zgody wodnoprawnej). Zmianą w tym zakresie jest fakt, iż ustawodawca podaje wyliczenie zamknięte korzystania szczególnego, a w poprzedniej ustawie było jedynie przykładowe (co ma związek z wprowadzeniem „usług wodnych”). Poza reglamentacją w zakresie korzystania z wód celem ustawodawcy jest też ochrona ich przed zanieczyszczeniem, zwłaszcza substancjami szczególnie szkodliwymi (art. 34 pkt 3); chodzi głównie o substancje, których wprowadzanie do kanalizacji wymaga pozwolenia wodnoprawnego (zob. art. 100 Prawa wodnego).

Jednak najważniejsze zmiany w zakresie korzystania z wód wprowadzono w art. 35 — tzw. „usługi wodne”. Polegają one na prawie umożliwiającym zapewnienie gospodarstwom domowym, podmiotom publicznym oraz podmiotom prowadzącym działalność gospodarczą możliwość korzystania z wód w zakresie wykraczającym poza zakres powszechnego, zwykłego i szczególnego korzystania z wód. Wodę udostępnia „państwo”, wyrażając na usługę wodną zgodę administracyjnoprawną, czyli faktycznie reglamentuje tę usługę. Taką zgodą jest pozwolenie wodnoprawne. Co ciekawe, w art. 35 ust. 3 znajduje się wykaz „usług wodnych”, obejmujący między innymi „pobór wód podziemnych lub wód powierzchniowych”, „odbiór i oczyszczanie ścieków”, „korzystanie z wód do celów energetyki” oraz najciekawsze — odprowadzanie do wód lub do urządzeń wodnych „wód opadowych lub roztopowych” ujętych w otwarte lub zamknięte systemy kanalizacji deszczowej, służące do odprowadzania ścieków atmosferycznych albo w systemy kanalizacji zbiorczej w granicach administracyjnych miast. Czyli zapowiadana od lat tzw. opłata za deszczówkę po wprowadzeniu przez ustawodawcę zarządzi wykonawczych stała się już faktem prawnym. W zestawieniu z obowiązkiem pomiarowym wynikającym z art. 36 oraz art. 574 pkt 5, pomiary „usług wodnych” stają się wymagane od 1 stycznia 2021 r. Obowiązki w zakresie wyposażania podmiotów w odpowiednie przyrządy pomiarowe umożliwiające pomiar ilości pobranych wód lub pomiar ilości i temperatury wprowadzanych ścieków jest obowiązkiem Wód Polskich.

Z art. 267 wynika znaczące poszerzenie tzw. instrumentów ekonomicznych, które mają służyć gospodarowaniu wodami. Grup opłat jest aż dziewięć. Są nimi: opłaty za usługi wodne, tzw. opłaty podwyższone, należności za korzystanie ze śródlądowych dróg wodnych, wpływy z umów dotyczących wykonywania rybactwa śródlądowego, opłata legalizacyjna, opłaty roczne, wpływy z tytułu rozporządzenia nieruchomościami i inne.

6. Konieczność ochrony przed zanieczyszczeniami z uwzględnieniem podziału terytorialnego

Należy zwrócić uwagę, że konieczność ochrony przed zanieczyszczeniami, czyli w odniesieniu do emisji, uwzględnia podział terytorialny. Zróżnicowanie to odnosi się do terytorialnego zróżnicowania ochrony, co nie ma związku z tzw. podziałem zlewniowym, czyli podziałem na obszary dorzeczy, regiony wodne i zlewnie. Chodzi tu bowiem o podział regulacji, które dotyczą instrumentów prawnych związanych ze standardami emisyjnymi. Obowiązuje tu terytorialne zróżnicowanie ochrony. Regulacje ogólne obejmują wody śródlądowe oraz morskie wody wewnętrzne. Z kolei regulacje szczególne obejmują wody morskie. Instrumenty ochrony prawnej w tym względzie są dotychczas znanymi w prawie polskim, bowiem w starym prawie wodnym już wcześniej dokonano stosownych implementacji przepisów, np. dotyczących standardów emisyjnych, zakazów (m.in. rozcieńczania ścieków), oczyszczania ścieków komunalnych czy azotanów. Jednak w ostatnim wskazanym zakresie ustawodawca zdecydował się w art. 102 na przygotowanie do przepisów związanych z nawozami swoistego katalogu stosownych definicji legalnych z definicją „nawozu” włącznie. Można się tu jedynie zastanawiać, dlaczego nie w ustawie materialnie związanej z tym zagadnieniem przedmiotowym. Ważnym jest unormowanie art. 103 nakazujące ministrowi do spraw rolnictwa w porozumieniu z ministrem do spraw gospodarki wodnej opracowanie tzw. „Kodeksu dobrej praktyki rolniczej”, który ma być zbiorem zaleceń, jednak jedynie do dobrowolnego stosowania.

Wspominana wyżej ochrona związana z obszarem wprowadza zakazy i ograniczenia dotyczące, np. miejsc prowadzenia określonych działań, które mogłyby zanieczyścić wodę, ujęcia wody oraz zbiorniki wodne. W tym celu i wieloma celami chroniącymi gatunki zwierząt wodnych albo na obszarach związanych z powodzią już znacznie wcześniej wprowadzono „strefy ochronne” i „obszary ochronne” (zob. art. 120 i n. Prawa wodnego). Tereny ochrony bezpośredniej i tereny ochrony pośredniej zawiera określone zakazy. Teren ochrony bezpośredniej musi być ogrodzony a jego granice przebiegające przez wody powierzchniowe muszą być oznaczone. Zatem wzory stosowych tablic powinny być określone na nowo.

7. Wnioski

Podsumowując, trzeba wskazać, że obecnie w zakresie ochrony wód można mówić o dwóch torach tej ochrony, gdzie przepisy związane są z samą jakością wody oraz formułują wymagania w zakresie oddziaływań, które na tą jakość wpływają. A same cele ochrony wód ściśle związane są z celami środowiskowymi i celami użytkowymi.

Cele środowiskowe ściśle związane są z zasadami środowiskowymi. Najczęściej cele te mają genezę dyrektywalną powiązaną z ogólnymi koncepcjami przyjętymi w Unii. Z kolei cele użytkowe ochrony jakościowej wymagają wysiłku w postaci ich osiągnięcia po przebyciu pewnej drogi, aby dojść do określonego „dobrostanu” i aby oczywiście go utrzymać.

Odrębny zakres przepisów obejmuje prawo chroniące przed zanieczyszczeniem. Wymogi w zakresie celów środowiskowych wyznaczają ogólne zasady i cele środowiskowe. Z kolei cele związane z ochroną wód wyznaczają normy związane

z tym sektorem. W prawie unijnym są to cele, które formułuje ramowa dyrektywa wodna, czyli dyrektywa 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiająca ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej. Poza tym, cele dotyczące ochrony wód wyznaczają też dyrektywy związane z ochroną wód morskich, ścieków komunalnych, wód podziemnych i kształtujące normy jakościowe oraz dyrektywa chroniąca przed zanieczyszczeniem przez azotany pochodzące z rolnictwa. Ważną jest też dyrektywa przeciwdziałająca substancjom chemicznym wprowadzanym do środowiska wodnego.

Wprowadzenie nowej polskiej ustawy, powoduje podstawową konsekwencję w postaci konieczności skonstruowania na nowo całego systemu prawnego i organizacji organów wodnych. Po pierwsze nowa administracja wodna potrzebuje całego systemu działań prawnych i materialno-technicznych do faktycznego uruchomienia ich funkcjonowania. Chodzi np. o siedziby, pracowników, nowe tablice odznaczeniowe związane ze strukturą i nowym nazewnictwem organów. Ustawa wprowadza bowiem nowy podmiot „władzy wodnej” w postaci Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie, w skład którego wchodzi: Krajowy Zarząd Gospodarki Wodnej z siedzibą w Warszawie oraz zarządy regionalne, zarządy zlewni i nadzory wodne. Po wprowadzeniu ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. Prawo wodne niezbędnym staje się też podjęcie szeregu aktów wykonawczych. W zakresie wskazywania konsekwencji nowej ustawy nie można zapominać, że ustawa rozszerza katalog instrumentów finansowych oraz obowiązków dla określonych podmiotów w zakresie pomiarowym i wyposażenia w urządzenia pomiarowe, co wiąże się ze sferą zarządzania wodami.

Zmiany obejmujące zarządzanie wodami powiązane są z klasyfikacją wód w zakresie tzw. zarządzania zlewniowego. W odniesieniu do „wód morskich” nowością jest ich rozszerzony podział. Poszerzona klasyfikacja obejmuje dotychczasowe „morskie wody wewnętrzne” i „morze terytorialne” oraz nową kategorię „wód przybrzeżnych”.

Zmiany nie ominęły też „prawnych form korzystania z wód”. Zakres ich został rozszerzony o „usługi wodne”. Z tymi przepisami wiąże się zasadnicza grupa zadaniowa przypisana nowej administracji wodnej. Natomiast zakres ochrony wód przed zanieczyszczeniami oparty jest o podział terytorialny i związany z podziałem zlewniowym, czyli podziałem na obszary dorzeczy, regiony wodne i zlewnie.

Bibliografia

- Ciechanowicz-McLean, J. (2009). *Prawo i polityka ochrony środowiska*. Warszawa: Wydawnictwo Wolters Kluwer.
- Kalina-Prasznica, U. (2004). *Encyklopedia prawa*. Warszawa: C.H. Beck.
- Kałużny, M. (2016). *Prawo wodne. Komentarz*. Warszawa: Wydawnictwo Wolters Kluwer.
- Kaźmierska-Patrzyzna, A. (2010). *Gospodarka wodna*. W: P. Korzeniowski (red.). *Prawa i obowiązki przedsiębiorców w ochronie środowiska zarys encyklopedyczny*. Warszawa: Wydawnictwo Difin.
- Kierzkowska, J.S. (2016). *Prawo wodne*. W: J.S. Kierzkowska, M.K. Wołowski (red.). *Wybrane aspekty ekologii, ekologistyki, bezpieczeństwa i zarządzania środowiskowego oraz prawa w ochronie środowiska*. Gdańsk: Wydawnictwo Gdańskiej Szkoły Wyższej.
- Korzeniowski, P. (2014). *Zasady ogólne prawa ochrony środowiska*. W: M. Górski (red.). *Prawo ochrony środowiska*. Warszawa: Wydawnictwo Lex a Wolters Kluwer business.

- Mikulski, Z. (1998). *Gospodarka wodna*. Warszawa: Wydawnictwo Naukowe PWN.
- Morawski, L. (2006). *Zasady wykładni prawa*. Toruń.
- Nowacki, J., Tobor, Z. (2007). *Wstęp do prawoznawstwa*. Warszawa: Oficyna a Wolters Kluwer business.
- Rakoczy, B. (2013). *Korzystanie z wód*. W: B. Rakoczy(red.). *Prawo wodne*. Warszawa: Wydawnictwo Lex a Wolters Kluwer business.
- Rodko, J. (2013). *Ramowa dyrektywa wodna — analiza prawna*. Poznań.
- Sobieraj, K. (2011). *Ewolucja służb ochrony środowiska*. W: M. Rudnicki (red.). *Organizacja ochrony środowiska*. Lublin.
- Szachulowicz, J. (2003). *Nowe prawo wodne z komentarzem*. Warszawa: Lexis Nexis.
- Szachulowicz, J. (2007). *Prawo wodne. Komentarz*. Warszawa: Lexis Nexis.
- Szuma, K. (2013). *Planowanie w gospodarowaniu wodami*. W: B. Rakoczy (red.). *Prawo wodne*. Warszawa: Wydawnictwo Lex a Wolters Kluwer business.
- Tarno, J.P. (1999). *Naczelný Sąd Administracyjny a wykładnia prawa administracyjnego*. Warszawa: Wydawnictwo Difin.
- Wierzbowski, B., Rakoczy, B. (2012). *Prawo ochrony środowiska*. Warszawa: LexisNexis.

Akty prawne

- Dyrektywa Rady 91/271/EWG z dnia 21 maja 1991 r. dotycząca oczyszczania ścieków komunalnych (Dz. Urz. WE L 135 z 30.05.1991, str. 40, z późn. zm. — Dz. Urz. UE polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 2, str. 26, Dz. Urz. WE L 67 z 07.03.1998, str. 29 — Dz. Urz. UE polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 4, str. 27, Dz. Urz. UE L 284 z 31.10.2003, str. 1 — Dz. Urz. UE polskie wydanie specjalne, rozdz. 1, t. 4, str. 447, Dz. Urz. UE L 311 z 21.11.2008, str. 1, z późn. zm. oraz Dz. Urz. UE L 353 z 28.12.2013, str. 8).
- Dyrektywa Rady 91/676/EWG z dnia 12 grudnia 1991 r. dotycząca ochrony wód przed zanieczyszczeniami powodowanymi przez azotany pochodzenia rolniczego (OJ L 375, 31.12.1991, p. 1–8).
- Dyrektywa 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiająca ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej (Dz. Urz. WE L 327 z 22.12.2000, str. 1 — Dz. Urz. UE polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 5, str. 275, Dz. Urz. WE L 331 z 15.12.2001, str. 1 — Dz. Urz. UE polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 6, str. 358, Dz. Urz. UE L 81 z 20.03.2008, str. 60, Dz. Urz. UE L 348 z 24.12.2008, str. 84, z późn. zm., Dz. Urz. UE L 140 z 05.06.2009, str. 114, z późn. zm., Dz. Urz. UE L 226 z 24.08.2013, str. 1, Dz. Urz. UE L 353 z 28.12.2013, str. 8 oraz Dz. Urz. UE L 311 z 31.10.2010, str. 32).
- Dyrektywa 2006/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 lutego 2006 r. dotycząca zarządzania jakością wody w kąpieliskach i uchylająca dyrektywę 76/160/EWG (Dz. Urz. UE L 64 z 04.03.2006, str. 37, Dz. Urz. UE L 188 z 18.07.2009, str. 14, z późn. zm. oraz Dz. Urz. UE L 353 z 28.12.2013, str. 8).
- Dyrektywa 2006/11/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 lutego 2006 r. w sprawie zanieczyszczenia spowodowanego przez niektóre substancje niebezpieczne odprowadzane do środowiska wodnego Wspólnoty (OJ L 64, 04.03.2006, p. 52–59).
- Dyrektywa 2006/113/ WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie wymaganej jakości wód, w której żyją skorupiaki (Dz. U. UE L 376 z 27.12.2006, str. 14 z późn. zm.).
- Dyrektywa 2006/118/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie ochrony wód podziemnych przed zanieczyszczeniem i pogorszeniem ich stanu (Dz. Urz. UE L 372 z 27.12.2006, str. 19 oraz Dz. Urz. UE L 182 z 21.06.2014, str. 52).

- Dyrektywa 2007/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. w sprawie oceny ryzyka powodziowego i zarządzania nim (Dz. Urz. UE L 288 z 06.11.2007, str. 27).
- Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/56/WE z dnia 17 czerwca 2008 r. ustanawiająca ramy działań Wspólnoty w dziedzinie polityki środowiska morskiego (dyrektywa ramowa w sprawie strategii morskiej) (Dz. Urz. UE L 164 z 25.06.2008, str. 19).
- Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/105/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie środowiskowych norm jakości w dziedzinie polityki wodnej, zmieniająca i w następstwie uchylająca dyrektywy Rady 82/176/EWG, 83/513/EWG, 84/156/EWG, 84/491/EWG i 86/280/EWG oraz zmieniająca dyrektywę 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 348 z 24.12.2008, str. 84 oraz z Urz. UE L 226 z 24.08.2013, str. 1).
- Dyrektywa Komisji (UE) 2015/1787 z dnia 6 października 2015 r. zmieniająca załączniki II oraz III do dyrektywy Rady 98/83/WE w sprawie jakości wody przeznaczonej do spożycia przez ludzi (OJ L 260, 07.10.2015, p. 6–17).
- Ustawa z dnia 18 kwietnia 1985 r. o rybactwie śródlądowym (t.j. Dz.U. z 2015 r. poz. 652, z 2017 r. poz. 60, 1566).
- Ustawa z dnia 16 marca 1995 r. o zapobieganiu zanieczyszczeniu morza przez statki (t.j. Dz.U. z 2017 r. poz. 2000).
- Ustawa z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (t.j. Dz.U. z 2017 r. poz. 519, 785, 898, 1089, 1529, 1566, 1888, 1999, 2056, 2180, 2290, z 2018 r. poz. 9, 88).
- Ustawa z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (Dz.U. z 2017 r. poz. 238, 1556, 2180).
- Ustawa z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne (t.j. Dz.U. z 2015 r. poz. 469 z późn. zm.).
- Ustawa z dnia 13 kwietnia 2007 r. o zapobieganiu szkodom w środowisku i ich naprawie (t.j. Dz.U. z 2014 r. poz. 1789, z 2015 r. poz. 277, 1926, z 2017 r. poz. 1215, 1566).
- Ustawa z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz.U. z 2001 r. poz. 1405 i 1566).
- Ustawa z dnia 19 grudnia 2014 r. o rybołówstwie morskim (Dz.U. z 2015 r. poz. 222, z 2016 r. poz. 1948, z 2017 r. poz. 60, 1273).
- Ustawa z dnia 20 lipca 2017 r. Prawo wodne (t.j. Dz.U. poz. 1566, 2180).
- Ustawa z dnia 27 października 2017 r. o zmianie ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. poz. 2180).
- Rozporządzenie Ministra Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej z dnia 17 listopada 2015 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej (Dz.U. poz. 1909).
- Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 grudnia 2015 r. w sprawie utworzenia Ministerstwa Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej (Dz.U. poz. 2078).
- Rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 13 grudnia 2017 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej (Dz.U. poz. 2324 oraz z 2018 r. poz. 100).
- Zarządzenie Nr 8 Prezesa Rady Ministrów z dnia 29 stycznia 2018 r. w sprawie nadania statutu Ministerstwu Gospodarki Morskiej i Żeglugi Śródlądowej (Dz.U. poz. 143).

Consequences of a new legal concept in the field of water protection in Poland

Abstract

The considerations include the analysis of selected provisions regarding the new water law. The analysis starts with the identification of requirements and goals set by European Union regulations. The considerations are an attempt to indicate the basic consequences of the new law and to introduce new “water authorities” in it. The study underlines the role of the teleological standard in the interpretation of water regulations and indicates the changes concerning management based on water catchments and novelty in the field of water classification. The analysis also includes elements of legal protection against water pollution and the consequences of new regulations on the use of water.

Keywords: water law, objectives and principles of water protection, new water management bodies, use of water, classification of waters.